

LUNASTAVA USKO

25.3.1928

Lunastava usko, joksi on nimitetty tämänpäiväisen esitelmän aihe, on gnostikon usko, tuo pistis, joka samalla on tietoa, koska se on kokemusperäistä uskoa. Gnostikon usko, pistis, se herää ja se toimii sellaisessa ihmisen olemuspuolessa, jota me nimitämme hänen henkiseksi itseksensä, Minäksensä, korkeammaksi järjeksensä, myöskin syyruumiiksi. Uskolla samalla hyvin saatamme nimittää erilaisia sieluntiloja, erilaisia voiman lähteitä, joskaan ei metafyyysisiä lähteitä, niin kuitenkin erilaisia voiman paikkoja ihmisessä ja hänen eri olemuspuolissaan. Puhuimme siitä kuinka voi olla uskoa, joka on kotoisin ja joka elää, niin kuin me sanomme, mentaaliruumiissa ja mentaalisisessä käyttövälineessä. Ihmisen persoonallisessa järjessä ja ajatuksessa elää niin kuin taiteilijan usko ja tiedemiehen usko ja sitten taas sellainen usko, joka elää ihmisen astraalisessa käyttövälineessä, hänen tunneruumiissaan, jollainen esim. oli iloisen synnintekijän usko ja sitten se usko, jota me nimitämme velvollisuudentunteeksi, välttämättömyydeksi, uskoksi, joka oli tavaksi muuttunut ihmisen koko temperamentissa ja jonka koko paino on ihmisen näkymättömässä puolessa eli eetteriruumiissa. Sanomme että se usko, josta gnostikot puhuvat ja josta alkuperäinen kristinusko puhuu, se on ihmisen henkiolemuksessa, ei hänen persoonallisuudessaan. Se ei asu missään hänen persoonallisessa käyttövälineessään, missään sellaisessa sielupuolella, joka kuuluu hänen persoonallisen minänsä sisällykseen, vaan se on hänen korkeammassa minässään, se on hänessä henkiolentona hänen hengessään.

Muuan kysymys heti herää totuudenetsijässä, kun hän kuulee puhuttavan uskosta, uskosta, joka on tietoa, joka todella auttaa ihmistä, joka tekee ihmisestä uuden ihmisen, vapauttaen hänet pahasta ja itsekkyydestä, jos ei silmänräpäyksessä, niin varmasti kuitenkin vähitellen. Luonnollinen kysymys, joka herää meissä totuudenetsijöissä on, millä tavalla tämä usko saavutetaan ja kuinka voimme päästä siihen pistikseen, josta Jeesus Kristus opetti ja josta gnostikot puhuivat. Vastaus jonkunlaisena metafyyysisenä määritelmänä on, että tämä usko kyllä tulee itsestään, se tulee silloin kun Jumala, elämän henkipuoli, katsoo sen hyväksi. Usko kyllä tulee ihmisiin, niin kuin traditiona on käynyt kristillisissä kirkoissa, Jumalan armosta. Emme voi itse asiassa pakottaa sitä uskoa, se tulee armosta, Jumalan ilona. Tuo sana armo, Kreikan kielellä caris, merkitsee oikeastaan iloa, se tulee siis ilona, lahjana, mutta ei se tule jollemme me ihmisinä tee työtä sen tulemisen puolesta. Ei tule usko, niin kuin aineellinen hyväkään, jos me, niin kuin Viktor Rydberg sanoi, istumme omenapuun alle ja odotamme, että itsestään putoavat alas. Ei usko tule sillä tavalla. Niin kuin saavutuksemme tässä näkyvässä maailmassa tulevat työn kautta, oman työn kautta, niin samalla tavalla tulee usko, joka on tietoa, tulee ihmisen oman työn tuloksena, palkkana, saavutuksena, kuitenkin kuin lahjana ylhäältäpäin.

Mutta mikä on työ, jota meidän ihmisinä tulee tehdä ennen kuin voimme saavuttaa todellista uskoa? Se työ on totuuden etsiminen. Varsinkin meidän aikanamme, jolloin on meidän järki- ja ajatuselämässämme niin paljon kehittymiseen ja kasvattamiseen mahdollisuuksia on välttämätöntä, että teemme niin paljon älyllistä työtä kuin mahdollista, että jokainen meistä ponnistaa ajatustaan, järkeään ja ymmärrystään niin monella tavalla, niin terävästi ja taitavasti kuin hänelle on mahdollista. Emme saa olla henkisesti laiskureita. Meidän pitää tulla itsenäisiksi, sillä usko kuuluu vain itsenäisille. Emme voi tulla itsenäisiksi, jollemme tee työtä älyllisesti. Sen tähden meidän täytyy kasvattaa ajatuselämäämme, ymmärrystä ja järkeämme tieteellisesti ja filosofisesti, sekä kaikella tavalla myöskin käytännöllisessä suhteessa.

Emme saa kuitenkaan kasvattaa järkeämme niin kuin filosofit muutamia vuosikymmeniä sitten, jotka olivat niin kuin sanomme kamarifilosofeja, jotka koettivat loogisesti ajatella ja tehdä johtopäätöksiä, ratkaisten sillä tavalla elämän arvoituksia. Meidän täytyy myöskin sillä tavalla tehdä työtä, täytyy filosofoida ja spekuloida sillä tavalla, että tutustumme filosofien ajatuksiin, mutta emme saa tyytyä siihen, vaan meidän on ylläpidettävä se tasapaino, että meissä on puhdas talonpoikaisjärki, että se ylläpitää tasapainoa, niin ettemme häivy pilventakaisiin spekulatioihin,

emmekä ala uskoa mielikuvitukseen. Meidän täytyy tehdä siis älyllisiä havaintoja itse elämän suhteen, jokapäiväisessä elämässä. Meidän täytyy, tämä on sangen tärkeä kohta meidän aikanamme, meidän täytyy tutustua erilaisiin uskontoihin ja jos mahdollista kaikkiin uskontoihin täällä maan päällä, niin että selvästi näemme, saamme kuvan siitä millä tavalla ihmiset ovat kaikkina aikoina koettaneet ratkaista elämän suuria kysymyksiä. Meidän täytyy kasvattaa älyämme todellisina totuudenetsijöinä, vapaamielisinä ja vapaina. Emme saa tuijottaa itseämme sokeiksi tähän näkyväiseen maailmaan, niin että skeptillisesti ja kieltäjien kannalta sanomme, ettei mitään muuta ole olemassa. Emme saa sillä tavalla rakentaa älyämme.

Meidän täytyy nöyrästi tunnustaa, ettemme ole saavuttaneet sellaista tiedon huippua, että voisimme tuomita mahdolliseksi kaikenlaiset yliaistiset ilmiöt ja koko henkimaailman olemassaolon. Emme saa rajoittua niin pieneen täällä Europassa, meidän täytyy ymmärtää, että jos me täällä olemme ottamassa ensimmäisiä askeleita psykologian alalla, niin on aasialaisia psykologeja, jotka ovat tutkineet paljon enemmän ja päässeet tuloksiin, joista meillä ei ole aavistustakaan. Emme saa rajoittaa älyämme vaan sitä kasvattaa, pitää silmämme henkisesi auki ja aina olla valmiit oppimaan ja ottamaan vastaan valoa. Silloin teemme tietysti, totuudenetsijän hyvinkin vaivalloisella, usein pitkällä tiellä monenlaisia harha-askeleita. Meidän aikanamme juuri sen tähden, että meidän aikamme on taasen nähnyt kaiken mystiikan ja okkultismin, nähnyt sen renessanssin.

Aikamme tarjoaa kaikenlaisia harha-askeleen mahdollisuuksia, sillä aikanamme, varsinkin ulkomailla, mutta myös Suomessa alkaa olla sekä yksityisiä opettajia, sekä seuroja, että yhdistyksiä, jotka tekevät tiettäväksi, että heillä on paljon tietoa ja voivat kasvattaa ihmistä, joka antautuu heidän johdettavakseen. Amerikassa on tarjona joka kaupungissa ja joka maassa joukoittain opettajia, jotka sanovat itseään okkultisteiksi, mystikoiksi, adepteiksi, vihityiksi ja tarjoavat opetusta mitä salaperäisemmissä asioissa ja tarjoavat salaperäisiä voimia opetuslapsilleen. Tietysti eivät ilmaiseksi voi tällaista antaa, sillä kun he tarjoavat vihkimyksiä erilaisiin mysterioihin ja selvänäköä niin ja niin monen kuukauden jälkeen, niin on luonnollista, että määräävät hinnan tälle kaikelle, että sanovat: kymmenellä dollarilla voi sellaisen saavuttaa tai sellaisen vihkimyksen saavuttaa ja sadalla dollarilla vielä suuremman. Mutta ovathan amerikkalaiset tottuneet ajattelemaan, ettei mitään voi saada ilmaiseksi. Kun hän käsittää tällaisen erilaisten voimien saavuttamisen noin ulkokohtaiseksi, että sen voi saavuttaa, kun saa jotain oppia, niin on luonnollista, että hän maksaa siitä jotakin. Ei siinä hänen mielestään ole mitään väärää. Tällaisen tavallisen europalaisen mieltä tämä loukkaisi ja sanokaamme, että täällä Suomessa joku ilmoittaisi lehdessä, että hän tuhannesta markasta opettaa näkemään kuolleitten henkiä ja kymmenestä tuhannesta opettaa, miten voi tulla rikkaaksi ja saavuttaa salaperäisiä voimia, niin ajattelevat ihmiset kauhistuisivat, sillä meillä on sellainen vaisto täällä Europassa, joka on vanha kulttuurimaa, että henkisiä arvoja ei voida oikeastaan rahalla ostaa, sillä silloin ei se todella ole mitään henkistä.

Mieleemme muistuu heti eräs kertomus Uudessa Testamentissa, kuinka oli joku Simon maagikko, joka sanoi Pietarille: myy minulle, minä maksan sinulle hyvin paljon rahaa, jos myyt minulle omat salaisuutesi, ja kuinka Pietari kauhistuneena vastasi: Mene pois luotani, jumalallisia asioita ei voi ostaa. Se selvästi opettaa meille, että henkiset asia ja tuollaiset raha-asiat ovat eri asioita, johonkin määrään ainakin eri asioita. Sen tähden olemme ehkä hiukan paremmin suojattuja täällä Europassa kuin Amerikassa. Täällä ei niin räikeästi tuollaiset adeptit, tietäjät ja mestarit esiinny. Vaikka kyllä täälläkin joskus esiintyvät hiljaisuudessa, enemmän yksityisesti ja he voivat saada seuraajia ja ystäviä ympärilleen, jotka vakuuttavat, että nuo ovat ottaneet mitä vihkimyksiä tahansa, nuo heidän opettajansa, ja heillä on paljon tietoa ja voivat kehittää hyvin paljon selvänäköä, kun antautuvat heidän ohjattavakseen.

Se johon tahdoin tällä tulla oli, että totuuden etsijällä ja varsinkin teosofisella, joka tahtoo pitää silmänsä auki joka suuntaan, hänellä on tällaisia suuria houkutusia, sillä hän tietää, ettei ole mahdotonta, että ihminen voisi kehittää itsessään korkeampia kykyjä ja korkeammat kyvyt antavat hänelle enemmän tietoa ja ymmärrystä elämän suhteen ja voi ymmärtää paremmin olemassaoloa,

kun hän enemmän siitä näkee. Jos hän näkee vain viidellä aistilla, niin tämä ei riitä. Me ainoastaan näemme aineellista maailmaa, mutta jos meillä olisi astraalinen tai mentaalinen selvänkö, jos meillä olisi sellainen silmä, että näkisimme kuolleitten maailmaa ja vainajat tulisivat meitä tervehtimään, niin silloin tietäisimme paljon enemmän tämän elämän suhteen ja meistä olisi opettavaista ja valaisevaa, jos tällaisia kykyjä saisimme. Sen tähden teosofiset totuudenetsijät ovat alttiit niille houkutuksille joita heille tarjotaan.

Niin kuin jokainen voi huomata, ei mikään Jumala tule ja sano: rakas lapsi, nyt sinä astut harhaan, vaan ihminen saa suin päin mennä siihen, minne hän tahtoo ja ne totuudenetsijät, jotka siten kuuntelevat houkuttelevia ääniä joutuvat salaisten opettajien johdettaviksi ja sitten perästä päin pettyneenä heräävät ja huomaavat, joko että eivät ollenkaan ole viisaimmaksi tulleet, eivät mitään kykyjä saavuttaneet, ettei heissä ole mikään sisäinen silmä mennyt auki, eikä henkimaailma tullut lähemmäksi, taikka sitten he huomaavat, että heille on todella jotakin tapahtunut. Mutta mitä? He ovat voineet joutua pahojen voimien yhteyteen sen sijaan, että näkisivät henkimaailmaan tuollaisella puolueettomalla syrjästä katsojan tavalla, niin kuin voimme katsella näkyvääkin maailmaa. Mutta nämä totuudenetsijät, jotka ovat joutuneet näille harhateille, eivät pääse objektiiviseen näkemiseen, vaan huomaavat, että se henkimaailma, jonka yhteyteen he joutuvat on samalla niin heissä itsessään, että se syöksyy heidän päällensä, niin ettei heillä ole rauhaa ja vapautta. Kaukana siitä, että voisivat katsella objektiivisesti he joutuvat subjektiiviseen kosketukseen tämän asian kanssa ja sellaiseen elämään, joka on täynnä tuskaa, vaivaa ja kaikkea pahaa. Moni totuudenetsijä on huomannut, että tuo uusi silmä, tuo hänen kosketuksensa henkimaailmaan se veti esille hänessä kaikenlaista pahaa.

Sitten ihminen voi joutua sillä tavalla henkimaailman kanssa yhteyteen, että alkaa kuulla kaikenlaisia ääniä ja me tiedämme, että jos ihminen sillä tavalla alkaa kuulla ääniä, jotka kovasti kiusaavat häntä yötä päivää, niin on se ensimmäinen askel hulluuteen. Ihminen kuulee kaikenlaisia ääniä, jotka puhuvat hänestä, Ai, ai, kuinka häntä mustataan hänen selkensä takana. Hän kuulee, mitä hänen tuttavansa puhuvat hänestä ja hänen elämänsä tulee hyvin onnettomaksi. Ei hän voi keneenkään luottaa, kaikki ovat hänen vihamiehiään. Mielenvikaisuus alkaa äänten kuulemisella. Ne ovat astraalimaailmasta kotoisin, osaksi hänen omasta aurastaan, osaksi ulkopuolisesta. Jos lääkäri saa tällaisen potilaan hoidettavakseen, niin hän sanoo, että tämä on vain hermoista johtuvaa, eikä mitään todellista. Lääkärit eivät ole nähneet, miten asiat ovat. Kyllä se on todellista kuulemistä. Ajatelkaamme esim. juoppoa. Hän näkee kaikenlaisia näkyjä ja kuulee kaikenlaisia ääniä. Hän tuntee kuinka inhottavat olennot ryömivät hänen päällensä ja tulevat hänen luoksensa. Ei se ole hallusinaatiota ja mielikuvista, vaan todellisuutta. Mutta ei fyysistä todellisuutta, vaan astraalista. Se näkyy parhaiten siinä, että astraalinen aisti on mennyt ihmisessä ennenäikaisesti auki hänen organismissaan, hänen eetteriorganismissaan on syntynyt niin kuin me sanomme, haava. Henkimaailmaan kuuluu sekä oma sieluelämä että ulkopuolinen astraalimaailma.

Näin on totuudenetsijä joutunut vaikeaan tilanteeseen ja usein tietysti tapahtuu niin, että hän huomattuaan kuinka on pettynyt on vielä niin sielultaan voimakas, että voi kääntyä oikealle tielle ja voi pelastaa itsensä, mutta silloin on tavallisesti reaktio se että hän kieltää kaiken. Se on hänen suojeluksensa, että hän tulee hyvin suureksi kieltäjäksi. Ei usko mihinkään. Kaikki on itsepetosta ja harhaa. Sillä tavalla se on tavallinen reaktio, joka suojelee häntä. Mutta muutamat ja tietysti kaikki puhtaat totuudenetsijät koettavat samalla kun kehittyvät ja kasvattavat älyään puhdistua moraalisesti. Tämänhän he voivat lukea kaikista viisaista kirjoista ja oikeat totuudenetsijät ottavat sellaisen neuvon korvaansa, ja silloin heidän vaaransa ei ole niin suuri ja pelastuvat tuosta järkielämästä. Mutta pettymys se on heille ollut ja he saavat kuin alkaa uudestaan.

Sentähden tie ei ole niin helppo, jollei osaa pitää malttia, jollei aina koeta nähdä, mikä on todellista mikä epätodellista. Onhan hänellä ajattelevana ihmisenä jonkinlainen kriteeri. Hän voi pitää kiinni sellaisesta yksinkertaisesta totuudesta, että jos hän näkee ihmisen, opettajan, joka tarjoaa hänelle rahasta henkistä kehitystä, niin hänen pitää jo edeltä käsin ymmärtää, ettei tämä voi olla mitään. Jos hän näkee ihmisen, joka sanoo itseään opettajaksi, joka kuuluttaa itsensä hyvin

viisaaksi ja korkeaksi adeptiksi ja ihmiseksi lähellä mestariutta ja jos hän sitten huomaa, että tuo ihminen jossain suhteessa ei ole moraalisesti tavallisten ihmisten tasalla ja moraalisesti niin ylevä kuin voisi tavallisena ihmisenä otaksua, että viisas tietäjä olisi, niin tämäkin on selvä varoitus ja hänen pitää ymmärtää, ettei tuollaisella tietäjällä ole tarjolla sellaista tietoa, että kannattaisi sen perässä juosta. Tämä on kaikki omiansa kasvattamaan hänen itsenäisyyttä. Hänenhän täytyy ymmärtää, että jos hän todella tahtoo jumalallista tietoa, sitä uskoa, joka valaisee häntä ja on ikuisuudesta kotoisin ja pysyy ikuisiksi ajoiksi, niin hänen täytyy valmistaa itseään, puhdistaa jollain tavalla, valmistaa ajatuselämänsä niin, että siinä on ainakin joitakin linjoja, jotka vievät ikuisuuteen ja joista voi pitää kiinni. Hänen pitää saada kiinni punaisesta langasta, joka ei vie harhaan, vaan selvästi vie ikuiseen elämään.

Hänellä on sen tähden edessään puhdistustyö älyllistä laatua. Jos tahtoo saavuttaa pistiksen, uskon, jos toivoo, että hänessä heräisi jumalallinen usko, usko Jumalaan ja usko Isään, jos hän tahtoo, että saisi tehdä sisässään sellaisen kokemuksen, joka on alkuna uuteen elämään, niin täytyy puhdistaa ajatuselämänsä. Hänen täytyy, niin kuin sanoimme, kasvattaa älyään niin, ettei häntä voi vetää nenästä. Hänen järkensä täytyy tulla kirkkaaksi, että se on kuin peili, joka on valmis kuvastamaan todellista kirkkautta, eikä ainoastaan omaa alemmuuttaan. Tämä älyllinen valmistus on niin tärkeä ja kuitenkin siitä puhutaan niin vähän.

Jos menemme jonkun uskovaisen luo, joka puhuu uskosta sanoen, että usko pelastaa ja joka itse uskoo siihen, niin huomaamme, että hänellä ei ole ollenkaan mitään sijaa älylle. Päinvastoin hän sanoo, että oppi-isämme Luther opetti, että järki on nakattava penkin alle. Sitten vasta saavutetaan usko. Mutta mikä usko silloin saavutetaan? Ei se ole ainakaan ikuinen usko. Se voi olla joku dogmiusko, sellaista, kuin tavallisesti käsitetään Tertullianuksen sanat: ”Minä uskon, koska se on järjetöntä.” Kyllä se on kamalaa uskoa sellainen, ja siinä suhteessa vanha juutalainen rabbiini sanoi hyvin viisaasti: Kuinka Jumala olisi antanut meille järjen, jos meidän pitäisi kieltää tuo järki, joka on meidän kaunein omaisuutemme ennen kuin kelpaamme Jumalalle ja voimme saada todellista uskoa.

Päinvastoin meidän on kehitettävä juuri älyä ja järkeämme ei mihinkään hulluun suuntaan ja yksipuolisesti, vaan kasvatettava sitä vapaudessa kaikkiin mahdollisiin suuntiin niin, että osaamme itsenäisesti ajatella. Emme saa olla riippuvaisia toisista ihmisistä, seuroista ja yhdistyksistä sekä kaikenlaisista rituaaleista ja seremonioista. Kuinka kelpaisimme Jumalalle ja pääsisimme itse suuren elämänhengen kanssa kosketuksiin, jos tahdomme välttämättä tarrautua ulkonaiseen ja johonkin toiseen ihmiseen, josta sanomme, että hän on Vapahtaja minulle. Emme kelpaa silloin Jumalalle ja totuudelle. Olemme silloin sielussamme kiinni jossain harhassa. Tämä on gnostikon kanta.

Ja kun ihminen on puhdistanut ja kasvattanut omaa ajatussisältöään ja mentaaliruumistaan, niin ettei se ole kivettynyt, niin ettei sillä ole vain joku maatunut muoto, vaan se on kuin kirkas timantti, johon koko Jumalan totuus ja kauneus voi heijastua, silloin meissä herää usko. Se herää kyllä meissä työmme tuloksena, mutta kun se tulee, niin se tulee samalla odottamattomana hetkenä ja lahjana ylhäältä, niin että ymmärrämme hyvin, kun ihmiset sanovat, että usko on Jumalan armoa. Se usko, se heti niin nöyryyttää meitä, sillä kun tuo usko tulee, on se kokemusta, on se hyvin suurta näkemystä, sisäisen silmän avautumista, yhteyteen pääsemistä itse Elämän kanssa. Se tekee meidät samalla niin nöyriksi, vaikkakin Jumalan lapsiksi, Jumalan pojiksi. Huomamme, että tämä usko syntyy tallissa, syntyy seimessä.

Nimittäin aina kun Pistis meissä herää, näemme Isän täydellisyyden, tai Isän täydellisyyuskuvan ihmisestä ja samalla kuinka äärettömän kaukana me itse ihmisinä personallisina olemme vielä tästä täydellisyydestä. Kun meissä herää tämä usko, niin oikeastaan näemme, että meillä on pitkän pitkä tie kuljettavana, näemme elämän tien edessämme ja elämän portit ovat avautuneet. Emme enää vaella pimeydessä, olemme kokeneet jotakin häikäisevää, niin kuin Paavali Damaskuksen tiellä. Meidän elämämme ei enää ole sokeudessa, vaan se on selvää näkemystä ja tietoa, mitä elämä on, että elämä on koulua jossa käymme. Samalla kun näemme Isän, näemme

Jumalan, kun pääsemme yhteyteen elämän suuren Hengen kanssa, samalla näemme koko ihmiskunnan edessämme, kaikki ihmiset yksilöinä, näemme totuuden toisen puolen, sen että olemme kaikki veljiä, juuri siinä merkityksessä, että olemme kaikki tuollaisia väräjäviä sieluja elämän suuressa avaruudessa.

Kaikki olemme tietämättömiä, pieniä, alastomia sieluja, On aivan kuin ne värjöttäisivät kylmässä, kuin pimeyden suuri voima raskauttaisi heitä, niin kuin suuret pilvet lepäisivät heidän päällään, mutta uskon kautta heissä loistaa valoa. Tunneimme rakastavamme kaikkia näitä sieluja tietäen, että se elämä, mikä alkaa meille, kun elämän portit ovat avautuneet, se tie, jota meidän on kuljettava, on elämää rakkaudessa ja veljeydessä, elämää jossa opimme auttamaan toisia sieluja, opimme heille valoa tuomaan ja heitä valaisemaan. Me näemme elämäntehtävämme, että meidän on elettävä vaikka tuhansia kertoja tässä maailmassa, mutta sillä tavalla, että meissä loistaa valoa ympärilleen. Se on tehtävämme, elämämme.

Silloin näemme, kuinka pieniä, kehittymättömiä ja niin kuin sanomme huonoja, heikkoja ihmisiä vielä olemme. Samalla myöskin ymmärrämme, että edessämme on uusi puhdistus, uusi kasvatus. Nyt ei riitä minkäänlainen järjen kasvatus, nyt olemme jo kasvattaneet älymme ja järkemme, olemme niin ponnistaneet inhimillistä ajatustamme, ettei ole enää paljoa ponnistamista. Olemme niin paljon ajatustamme käyttäneet, siltä ja tältä kannalta, että olemme jonkun verran harjaantuneet, sekä huomaamme, että työmme on nyt uutta lajia. Nyt on tavallaan vaikeampi ponnistus edessämme.

Nyt on edessämme persoonallisina olentoina itsemme puhdistaminen ja muuttaminen. Koko itseksä persoonallisuutemme, ei vielä suinkaan ole täydellinen, koko sen puhdistaminen ja luominen. On huomattava, että sillä hetkellä, jolloin usko meissä herää, sen tähden, että usko on meissä niin kirkas ja voimakas, tunneimme olevamme yhtä Isän kanssa, tunneimme olevamme Kristus-olentoja, olevamme samanlaisia kuin Jeesus Natsarealainen, Buddha ja kaikki muut, tunneimme olevamme aivan lunastettuja olentoja, jotka olemme kaiken pahan voittaneet, olemme ja elämme kaikessa täydellisyydessä. Olemme silloin jumalallisia, yliluonnollisia olentoja melkein, meissä on Jumalan majesteetti.

Jos olisimme kaikin puolin persoonallisesti jo valmiita, niin tämä tila jäisi meihin, niin kuin se jäi Jeesukseen. Mutta uskon lahja ja arvo näyttäytyy juuri siinä, että saamme kokea juuri sellaista, jota emme itse täydellisesti ole, sillä vaikka uskon ensimmäinen uudestisyntymistila kestäisi kauemmankin aikaa, niin kuitenkin, jos emme ole täydellisiä persoonallisesti, ennen pitkää huomaamme, että meidän on nyt kasvatettava itsemme täydellisiksi. Se on uusi elämä, joka meille avautuu, ja sillä on omat kokemuksensa, omat vaaransa ja sillä on omat mahdollisuutensa mennä harhaan.

Nyt tahdon mainita, muutamalla sanalla kuvata sitä kaikista räikeintä väärää käsitystä, mikä voi meille tulla, kun huomaamme, että on kasvatettava itseämme täydellisiksi, silloin myös ajattelemme näin: Mutta mistä nyt saisimme neuvoja, saisimme opettajia ja johtajia, jotka voisivat sanoa meille, mitä meidän on nyt tehtävä, niin että pian pääsisimme kaikesta epätäydellisyydestä, heikkoudesta ja vioista ja pääsisimme jumalalliseen voimaan ja kirkkauteen ja puhtauteen, joka aina voisi meissä elää, niin kuin se jonain hetkenä meissä elää.

Odotamme helposti jotain ulkopäin sillä tavalla, että se mitä odotamme olisi jotain, kuinka sanoisin, koneellista, neuvoja, että niin ja niin meidän on meneteltävä, eri temppuja tehtävä, eri lailla istuttava, mietittävä tai käveltävä, syötävä ja juotava, eri tavalla voimisteltava ja erilaisia harjoituksia suoritettava. Ja voimme taas kulkea monenlaisia harhateitä. Ei ne nyt ole samanlaisia kuin ennen, mutta ovat sellaisia, että ne vievät meiltä aikaa. Sillä mikä se on meidän koulumme, mikä on ihmisen koulu? Hänen koulunsa on elämä. Käymme Jumalan koulua. Meidän ei tarvitse etsiä mitään tänne tehtyjä kouluja, kun olemme Jumalan koulussa, kun olemme itse jumalallisessa koulussa. Me kuulemme puhuttavan esim. Valkoisen veljeskunnan koulusta, kuulemme puhuttavan jostain muusta salaisesta koulusta. Eikö sellainen ole olemassa? Tietysti on olemassa. Valkoisen

Veljeskunnan koulu on olemassa, mutta se ei ole mikään tällainen maallinen koulu, se ei ole ulkopuolella elämää, se on elämän sisällä.

Emme pääse siihen kouluun muuten kuin, että olemme elämän koulussa. Ja mitä on olla elämän koulussa? Se on olla hyvin varuillaan, ettei itse millään tavalla sormellaan, kuinka sanoisin, koeta parantaa elämän koulua, ei millään tavalla lykätä sitä sinne tai tänne, ei millään tavalla ajatella, että minä nyt itseni opetan hyväksi tällä ja tällä tavalla, tämmöisten menetelmien kautta, vaan elämän koulussa oppiminen on sitä, että koetamme pitää kiinni siitä lahjasta, minkä saimme uskossa, koetamme elää tuossa uskossa, sen näkemyksessä ja sitten ottaa oppia elämän koulusta. Sillä kaikki mitä tapahtuu tämän ihmisen elämässä, jokinen elämänsä askel on juuri elämän koulun oppimista. Me olemme ainoastaan sokeat, emme huomaa mitä elämä tahtoo meille opettaa.

Ei ole mitään tässä elämässä, joka ei ole erinomaista opetusta meille, jos vain opimme lukemaan elämän kirjaa. Meidän on itse avattava elämän kirja. Jokainen ihminen, joka tulee tiellemme voi meille opettaa jotakin. Jokainen tapahtuma, joka meille voi sattua opettaa meille jotakin, jos haluamme käydä elämän koulua ja puhdistaa itseämme. Merkillistä on, että meidän elämämme tulee rikkaaksi, hyvin rikkaaksi, siinä tapahtuu paljon, siinä tulee suruja ja siinä tulee iloja, ja kun me osaamme käydä elämän koulua, me otamme aina oppia. Ainoastaan sillä tavalla me tulemme Valkoisen veljeskunnan kouluun. Ainostaan sillä tavalla opimme tuntemaan persoonallisesti toisia, jotka ovat tuossa koulussa, ainoastaan sillä tavalla elävät ja kuolleet elämän koulun oppilaat ja opetuslapset ja elämän koulun monta luokkaa käyneet voivat tulla meidän luoksemme ja keskustella kanssamme ja oppia itse meiltä samalla, kun opimme heiltä.

Sillä luuletteko, että joku mestareista, joka on pitkälle käynyt tässä elämän koulussa, luuletteko, että nämä mestarit, ottakaamme nyt kenet tahansa, vaikka Zarathustran, ottakaamme Jeesuksen, luuletteko, että he ovat niin itsekylläisiä, että he teatterimaisella tavalla tulevat meidän luoksemme ja säteilevät omaa kirkkauttaan ja valoaan, kun me olemme niin pieniä ja huonoja, sillä mehän emme tiedä mitään. Me lankeamme polvillemme ja odotamme, että jotain heistä tulisi meille. Ei se ole sillä tavalla. Kun joku todellinen mestari tulee luoksemme on hän aivan luonnollinen ja ihana ihminen ja hän koko ajan, paljon enemmän kuin me aavistamme, ottaa meiltä oppia. Sillä jokainen ihminen on jumalallinen olento ja jokaisella ihmisellä on jotakin annettavaa. Jokainen ihminen on kokenut jotain, jota toinen ei ole kokenut. Sen tähden viisaimmat ovat kaikista nöyrympiä, oppivat kaikista enimmäin. Me ehkä emme ymmärrä ottaa niin paljon oppia vastaan. Ehkä ensimmäisellä kerralla, kun tulemme jonkun mestarin yhteyteen, hämmästyimme niin suuresti, että meihin jää vain suurenmoinen vaikutelma ja muistamme, mitä hän on sanonut, mutta emme ole olleet ystävällisissä ja veljellisissä ystävän suhteessa. Vasta sitten, kun joudumme jonkun kanssa ystäväksi, opimme häntä ymmärtämään ja silloin sieluelämämme rikastuu, kun saamme mennä toisen sydämeen. Ensimmäisen kerran, kun tapaamme tämän korkean ihmisen, niin olemme niin hämmästyksellä lyödyt, ettemme osaa ottaa mitään niin vastaan. Hän hymyilee, kun näkee, että olemme vielä niin harhassa, kun emme ymmärrä, että olemme jumalallisia syntyperältämme. Mekin saamme oppia myöhemmin. Ja silloin huomaamme ettemme osaa mitään. Emme vaadikaan mitään, että korkeammat olennot kävisivät luonamme yhtämittaa ja joka tilanteessa voisimme heitä vaivata. Aivan päinvastoin. Me opimme silloin, että meillä on paljon työtä. Me olemme vähän sitä aavistaneet. Meillä on oma työmme ja melkein pelkäämme, että joku korkeampi tulisi meidän luoksemme, silloin ensimmäinen ajatuksemme on, missä olemme erehtyneet ja mitä tehneet, että hänen täytyy vaivautua.

Sentähden kulkumme tällä puhdistuksen ja itsekasvatuksen ja täydelliseksi kasvattamistieteellä kulkee merkeissä, joita suurimmat viisaat ja tietäjät ovat meille avanneet. Tietysti tällä itsekasvatuksen tiellä kysymme, millä tavalla meidän nyt pitäisi elää, miten itseämme puhdistaa, mitenkä tehdä itsemme täydellisiksi ja silloin juuri on niinkuin sanottu, hyvä ettemme joudu harhaan, ettemme ajattele, että itse kasvatamme itseämme sillä ja sillä tavalla ja saamme opettajan, joka neuvoa meitä jos jollain tavalla, vaan meidän pitää kuunnella, mitä kaikista viisaimmat olennot sanovat, sillä heidän sanojaan on sentään pantu muistiin. Meidän pitää ottaa esim. Buddha, taikka

Jeesus Kristus ja kuunnella hänen neuvojaan. Tiedämme, että hän on niin selvästi neuvonut meille, millä tavalla ihmisen tulee kasvattaa itseään tässä Valkoisen veljeskunnan koulussa.. Koska kaikki ne neuvot ja käskyt, mitkä hän antoi, ne elämän ohjeet, ne eivät ole mitään rajoitettuja ohjeita, ne ovat niin kuin meidän aikamme suuri opettaja Leo Tolstoi ja hänen kanssaan Mad. Blavatsky sanoi, ne ovat ihanteita, ojennusnuoria, jotka eivät koskaan katoa, vaan tulevat yhä suuremmiksi ja merkillisimmiksi kuta enemmän koetamme niihin syventyä.

Kun Jeesus ensimmäisessä käskyssään sanoo: älä koskaan suutu — niin voimme tämän käskyn ymmärtää enemmän tai vähemmän muodollisesti ja ulkonaisesti, mutta kuta enemmän elämme sen mukaan, sitä enemmän se muuttuu syvälliseksi ihanteeksi, joka sisältää niin paljon, niin äärettömän paljon mahdollisuuksia ja avaa niin suuria näköaloja, ettemme tunne voivamme saavuttaa niin suuria näköaloja, saavuttaa sitä täydellisyyttä, joka tässä käskyssä on annettu meidän nähdä. Sentähden elämän koulussa on luotettavina ohjeina ainoastaan kaikista viisaimpien ihmisten neuvot. Ainoastaan niiden neuvot, jotka eivät ole antaneet mitään näytteitä omasta yltäkylläisyydestään ja omahyväisestä viisaudestaan, vaan jotka, niin kuin Uudessa Testamentissa sanotaan, opettavat sitä oppia, joka ei ole heidän, vaan sen, joka heidät lähetti. Jeesuskin sanoi: en opeta itsestäni mitään, vaan opetan juuri Isästä. Minä vain paljastan teille, mitä elämä on, minä paljastan teille totuuden, näytän teille Isän. Ei teidän tarvitse millään tavalla tarrautua minuun ja riippua minussa kiinni. Teidän pitää itse kokea, olenko minä puhunut oikein. Teidän pitää päästä Isän yhteyteen ja nähdä, että se totuus, mitä olen teille puhunut, on Isästä. Ja sitä ette voi huomata, jollette kulje avaamaani tietä.” — Sillä tavallahan on joka asiassa täällä maankin päällä. Emme voi oppia matematiikkaa vain sillä tavalla, että kuuntelemme jonkun professorin esitystä, vaan jos tahdomme oppia matematiikkaa, meidän täytyy aloittaa aivan ensimmäisistä alkeista ja sitten vähitellen edetä. Sillä tavalla on elämässä täydellisyydenkin saavuttamisen laita. Emme me myöskään siinä opi mitään, jos me ainoastaan ajatuksissamme kuvittelemme täydellisyyttä, vaan ainoastaan sillä tavalla, että me opimme täydellisiksi, että me kuljemme sitä tietä, jonka viisaat ovat meille näyttäneet.

Ensin siis saavutamme uskon, sitten koetamme puhdistaa ja kasvattaa persoonallisuuttamme käymällä elämän koulua, ja voisimme lisätä, juuri siinä osastossa, jota sanotaan Valkoisen Veljeskunnan kouluksi. Lopuksi tulee kolmas työ eteemme, josta puhutaan ensi sunnuntaina.